

[Per Hækkerup.]

Det bliver naturligvis et problem mellem venstre og de konservative selv, hvordan skillelinjen bliver mellem dem i dette måske det vigtigste spørgsmål i dette århundrede. Men det vedrører også os andre, hvordan skillelinjen i al almindelighed bliver i politisk henseende i Danmark, og det kan ikke undgås, at man her presser en diskussion frem, der rejser modsatte synspunkter, og som det ikke er påkrævet at presse frem i dag. Det ærede medlem hr. Per Federspiel sagde, at partiet venstre ønskede, at man stadig undersøgte de andre muligheder, der måtte være. At partiet venstre ønskede tilslutning til de seks, betød ikke, at man lukkede sig selv ude fra eller ikke ønskede en mere omfattende løsning. Nej, men at forlange Danmarks tilslutning til de seks betyder, at man forlanger døren slået i for en række andre muligheder. Det kan ikke undgå at blive konsekvensen, og derfor vil et sådant standpunkt uundgåeligt føre til unødvendige modsætninger i synspunkterne. Jeg vil helt og fuldt give tilslutning til den konklusion, den højtærede udenrigsminister gav udtryk for foreleden og i dag. Jeg tror, at denne konklusion finder gehør i den danske befolkning. Jeg fik netop i morges med posten Tidsskrift for Industri, og jeg vil gerne bede om tilladelse til at komme med et enkelt citat fra dette tidsskrift. Det beskæftiger sig i en artikel med diskussionen omkring fællesmarkedsplanerne og slutter denne artikel med at sige:

„Selv om mange efterhånden måtte være utålmodige fordi Danmarks stilling til markedsplanerne stadig er uafgjort, — hvilket for de enkelte virksomheder vanskeliggør dispositioner og investeringer — kan den uafklarede situation med hensyn til de forskellige muligheder ud fra en dansk industriel opfattelse kun tilsige en fortsat afventende holdning indtil videre.“

Jeg kan være enig i den konklusion, Tidsskrift for Industri er nået til, og beder om, at de utålmodige vil være mindre utålmodige, således at vi får lejlighed til som foreslået af regeringen at prøve alle muligheder for en fælleseuropæisk løsning, før vi tager stilling til, hvilket standpunkt

Danmark skal tage til eventuelle andre udveje, hvis denne den bedste mislykkes.

Per Federspiel: Jeg tror ikke, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup efter min tale i går kan være i tvivl om, at det ikke er venstres ønske at skabe politisk splittelse omkring dette spørgsmål. Vi har imidlertid fundet det nødvendigt, at der i hvert fald var nogen, der nåede til et standpunkt i dette spørgsmål; for det, der atter i dag fra regeringens side fremlægges for os, er det, vi hidtil har været enige om — fordi mange muligheder har stået åbne indtil efteråret — nemlig at holde dørene åbne. Det, vi nu må bede om, er imidlertid at få at vide, hvad der er inden for disse døre, og om den høje regering overvejer disse muligheder, som stadig efter dens udtalelser står åbne, og overvejer, hvad de indebærer. Det er dette, vi fra venstres side har gjort, og vi har ikke foretaget nogen — som det ærede medlem hr. Per Hækkerup mente — let-sindig eller hastig vurdering. Vi er nået til vort standpunkt efter lange og modne overvejelser af den situation, som nu foreligger, efter at forhandlingerne om et fri-handelsområde er brudt sammen.

Den højtærede udenrigsminister sagde i sit svar, at han dog ikke mente, at muligheden for en multilateral europæisk løsning var udelukket. Det er jeg ganske enig med ham i, og jeg vil inderligt håbe, at dette ikke er tilfældet. Det, vi har givet udtryk for fra venstres side, er, at vor interesse i en sådan mangesidig ordning må blive så meget større, hvis vi står som medlem af de seks landes fællesmarked.

Både den højtærede udenrigsminister og det ærede medlem hr. Per Hækkerup bebrejdede venstre, at det tog letfærdigt på konsekvenserne af en eventuel tilslutning til de seks. Det kan jeg forsikre dem begge om at vi ikke gør; det, vi har gjort os den ulejlighed at gøre — men som socialdemokratiet åbenbart ikke hidtil har villet — er at overveje konsekvenserne af vedblivende at vente og risikere at falde imellem alle de forhåndenværende stole. Det er den situation, vi fremfor alt har villet undgå.

Må jeg lige nævne det første punkt, den højtærede udenrigsminister gik ind på: at man ikke kunne abstrahere fra de engelske